

عنوان مقاله:

بررسی فرصت های پیشا انقلاب اسلامی در ۳ پارادایم از سال ۱۳۴۲ تا ۱۳۵۷

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی دانشجویان ادبیات، تاریخ و مطالعات فرهنگی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسندگان:

دانیال داودی - دانشجوی کارشناسی ارشد تاریخ انقلاب اسلامی دانشگاه خوارزمی

فاطمه رضائی نوپاشائی - کارشناسی ارشد تاریخ ایران اسلامی دانشگاه پیام نور تهران

خلاصه مقاله:

روحانیان از دیرباز در حرکت های سیاسی - اجتماعی، خصوصا از عصر مشروطه تا انقلاب اسلامی نقش بسزایی از خود ایفا نمودند. پس از شکست مشروطه بود که روحانیان به ساختار پراکنده ی خود وحدت بخشیدند و در امور سیاسی و حکومتی اقدامات مثمر ثمری را انجام دادند. با روی کار آمدن حکومت پهلوی که سنگ بنای دولت خود را بر مبنای دین اسلام اعلام نمود، اما در عمل شاهان این حکومت، پس از مدتی گرایش خود به تاریخ باستان را به نمایش گذاشتند و حکومت را به مدار حکومت های باستانی تشکیل دادند، این دوگانگی ها در حرف و عمل، سبب تحمیل و فشارهایی بر مردم و روحانیت گشت که از اهداف این حکومت کمرنگ نمودن دین بود، اما با هوشیار مردم و علما، خصوصا شخص امام خمینی که رهبری علما را برعهده داشتند و از فقیه های بزرگ عصر به شمار می آمدند. ایشان توانستند با استفاده از ولایت فقیه، سخنرانی ها و نصایح و هم گامی با مردم، محبوب جامعه گردند. با فشار و ظلم رژیم و بی کفایتی سران حکومتی، کمبود مسائل رفاهی اولیه و دست و پنجه نرم کردن مردم با فقر و تنگدستی نتیجه ای جز قیام های گسترده توسط مردم علیه حکومت پهلوی و شکل گیری گروهک ها و احزابی در پی نداشت، هرچند باید ذکر نمود که وجود این قیام ها و تشکیلات بود که سبب ضعف و سقوط حکومت پهلوی گردید. در این پژوهش سعی داریم تا وقایع ۱۳۴۲ تا ۱۳۵۷ که اوج درگیری و اختلافات جامعه و فرصت های پیشا انقلاب، دلایل قیام و علت پیروزی انقلاب اسلامی را در ۳ المان رهبری، مردم و ایدئولوژی به تصویر بکشیم.

کلمات کلیدی:

پیشا انقلاب، امام خمینی، روحانیت، ولایت فقیه، مردم، انقلاب اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1943183>

